Ч. 114 Второк 23 мая (5 червня) 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Промова пос. Вахнянина

виголошена в австрийскій делеґациї при буджеті міністерства загр. справ 26. мая.

(Конець).

В виду сих подій уважаю себе управненим сказати, що було би дуже порадно, наколи би Ваша Ексцеленция міг спонукати оба наші правительства до спільної і однодільної акциї в тім напрямі, щоби оба правительства угорским і галицким переселенцям в пів. Америці і Канаді прийшли з як найбільшою моральною помочию, а — наколи можливо — і з материяльною, щоби їх удержати при своїй давній вірі.

Відтак позволю собі запитати Ексцеленцию, керманича заграничної нашої політики, чи в середущій Канаді консулярне заступництво є на стілько зорґанізоване, щоби на случай потреби могло прийти в поміч австро угорским переселенцям? Наколи ні, то прошу Вашу Ексцеленцию сей недостаток чим скорше усунути.

Переходжу тепер до австро-угорских переселенців в Бразилії, зглядно в Парані.

Тут поселили ся в послідних літах наші виселенці громадно на схід від Ріо Жанейро і Куритиби, іменно в місцевостях: Прудентополіс, Аґва Амариля, в Люцені, Моемі — де був напад Ботокудів, — в Іросемі, Ріо Кляро, Жангаді, Сан Барбара, Санта Катаріна, в Ріо Гранде де Суль і деінде.

Число сих виселенців доходить мабуть в згаданих оселях до 50 або 60.000 людий. Побіч Росиян, Італіянців та Німців суть се перші піонери европейскої культури в сих сторонах. Первісних переселенців наділило бразилійске правительство землями. Суть се справді пустарі понайбільше праліси, котрі треба доперва викорчувати і справити, але будь-щобудь дають они нашим людям підставу до якого-такого житя.

З пізнійшими переселенцями не обійшло ся однакож тамошне правительство так людяно, а покривдило їх дуже тяжко. Замість поселити їх в Парані, вислало їх бразилійске правительство по більшій части середущі, ледви приступні, підтропові провінциї, іменно до Мінас Гереас, де віддано їх управителям кави і теї яко т. зв. „colonos“, вірнійше сказавши, яко простих невільників. Дві третини таких переселенців гине звичайно в наслідок тропового клімату і маляричних недуг, а одна третина пропадає поволи в тяжкій неволи.

З листу одного латиньского сьвященика, о. Ціналевского з Буенос Айрес, довідую ся, що недавно богато австро угорских еміґрантів замість їх поселити в Парані, тамошне правительство вислало до Арґентини, а арґентиньске правительство веліло частину сих еміґрантів вивезти в далеку провінцию Мендозу в руки одного богатого фармера, другу частину вивезено просто до Чубут-у в скелистій, холодній і пустароватій Патаґонії, де хиба жде їх голодова смерть, а се-ж суть австро-угорскі горожани.

З письма о. Кузиви ЧЧ. В. В. в Прудентополісі з 2. червня 1898 року довідую ся дальше, що бразилійске правительство богато австро-угорских переселенців перевезло до Сан Паольо, щоби їх знову віддати тамошним плянтаторам в неволю. Тих бідолах законтрактовано просто на три роки плянтаторам і віддано їх самоволі сих богачів. Утеча відтам неможлива. Міліция має право збігців не лише ловити та завертати, але просто стріляти. О правній опіці нема бесіди.

Але приходжу до ще драстичнійшого случаю. Вже під конець 1898 року донесла наша руска часопись американьска „Свобода“, що над 300 галицких виселенців пропадає в неволи на Сендвіских островах. В січни 1899 року подали ню-йоркскі дневники вість, що під конець 1898 р. бременьскі аґенти наклонили 365 галицких еміґрантів до переселеня на Гавайскі острови, та що сих людий віддано опять на три роки в неволю тамошним фармерам. Один з сих запроданих, якийсь Лев Раль, пише відтак в письмі до одного посла з Галичини про долю своїх товаришів таке: „Наша нужда переходить всяке поняте. Деякі з наших працюють 10 годин денно в плянтациях цукрової тростї, другі по 12 годин в цукроварнях. Ми пропадаємо від тропового жару і злого поведеня наших наставників. Богато з наших померло з тяжкої праці або з туги за вітчиною. Коли 47 з наших людий застановило роботи, бо працю в плянтациях продовжено противконтрактово на 12 годин денно, то плянтатори веліли їх заковати і держати так довго в тюрмах, доки ті бідні не рішили ся опять взятись за роботу. Упадаючих в роботі

---

62)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Камбізес зачув був оплески своєї дружини, навернув конем і спитав, чого так плещуть. Фанес відозвав ся борзо і сказав, що Ахеменіди так зраділи на гадку, що незадовго може прийти до війни.

— До якої війни? — спитав король і усьміхнув ся перший раз від довгого часу.

— Ми так лиш загально говорили, що може прийти до війни — відповів Фанес а відтак під'їхав конем близько до короля. Єго голос став сьпівучий, промавляючий до серця, коли він з виразом щирости подивив ся королеви в очи і сказав: О мій володітелю, я, що правда, не уродив ся твоїм підданим в сїм краснім краю, та й можу лиш від недавного часу повеличати ся тим, що я пізнав наймогутнїйшого із всїх володітелів а все-таки не можу позбути ся тої може й грішної гадки, що боги призначили моє серце вже від уродженя до щирої дружби з тобою. Не тоті великі добродійства, які ти мені оказав, зблизили мене так борзо і щиро до тебе. Мені їх не потреба, бо я зачисляю ся до богатих в моїм народі і не маю анї сина, анї віякого спадкоємця, котрому би я міг записати придбані скарби. Колись мав я хлопця, красну, любу дитину; — але не то хотів я тобі сказати, я.... а може ти гніваєш ся за мою отвертість, о королю?

— Чогож би гнівати ся? — сказав на то король, до котрого перед Атинцем ще ніхто так не говорив, а котрого щось сильно тягнуло до того дивного чужинця.

— Аж до нинїшного дня твоє горе було мені сьвятим; але тепер прийшла пора, щоби тебе вже вирвати з твого смутку і твоє завмираюче серце наповнити новим жаром. То, що тобі скажу, згризе тебе.

— Мене вже нічо не згризе більше!

— Не біль, але гнів твій викличуть мої слова!

— Я вже цікавий!

— Тебе погано обманули; тебе та й ту любу людину, котру перед кількома днями смерть забрала в так молодим віцї.

Камбізесеви аж очи засьвітили ся і він видивив ся на Атинця, як би хотів єго питати.

— Єгипетский король Амазіс позволив собі звести тебе, наймогутнїйшого володітеля на сьвіті, в дуже поганий спосіб. Тота красна дівиця то не Амазісова донька, хоч она сама вірила в то, що она єго дитиною; она —

— То не може бути!

— Так могло би здавати ся, а мимо того я кажу чисту правду! Амазіс уплів цілу сїть брехнї, в котру зловив цілий сьвіт та й тебе, о королю! Нітетіс, тота найкрасша людина, яку коли сьвіт видів, була з високого, королівского роду, але не донькою Амазіса, того, що розбоєм забрав собі чужу корону, лиш донькою скиненого з престола єгипетского короля Гофри! Так, морщи чоло мій володітелю; маєш право до того, бо то страшно люто, коли когось приятелї і союзники ошукують!

Камбізес стиснув коня острогами і крикнув до Фанеса, котрий замовк на хвильку, щоби єго слова тим більше вражінє зробили: Говори дальше! Хочу ще більше довідати ся!

— Скинений з престола Гофра жив ще двайцять літ [1]) в Саіс, під легким дозором, коли єго жінка, що мала троє дітий і троє поховала, зайшла знову. Гофра чув ся щасливим і хотів за ту ласку принести жертву в сьвятини богинї Нехебт, котру в Єгипті просять о щасливий порід, коли давний достойник єго двору, іменем Патарбеміс, котрого він в гнїві

---

[1]) Після Геродота обходив ся Амазіс зі своїм попередником, котрого скинув з престола, дуже ласкаво і дозволив єму жити, аж єго напали Єгиптяни і повісили. Автор повісти мусів задля віку Нітетіси написати, що Гофра жив ще двайцять літ по тім, як Амазіс скинув єго з престола, хоч то стало ся було давнїйше. Лиш в той спосіб міг він взяти історию, яку розповідає Геродот, за основу до свого оповіданя. Ледви чи Амазіс був би відважив ся посилати великому перскому королеви сороклїтну дівицю за жінку. А треба ще й то мати на увазї, що сороклїтна жінка над Нілем не має навіть і стілько краси, що шістдесятьлїтна Европейка.

бито без милосердия, вязано до коний і волочено по полях, а навіть тровлено псами".

В письмі, яке одержав один селянин з під Ланьцута, сказано: „Замість до Америки завезли нас бременьскі аґенти в жовтни 1898 року на остров Оагу. Нас заставлено до роботи на цукрових плянтациях, де працюємо по 12 годин денно в страшнім сонячнім жарі. Деякі з нас відказали ся від роботи, але суди розсудили в їх некористь, а то на основі контрактів, які від нас вимантачено. Лише 23 молодих недоростків увільнено. Дехто утік на корабель, що случайно закинув якор при острові. Але на розказ австрийского консуля (!) видано сих збігців і запроторено опять в неволю. Ми писали до Нового Йорку, ми жалувались перед властями, але все даром".

Ось реляциї!

Не знаю докладно сказати, але Раль пише виразно в своїм листі, що як-раз австро-угорский консуль був тим чоловіком, що велів галицких еміґрантів, що застановили роботу, посадити в тюрму, заковати і держати так довго, доки не взялись назад за роботу.

З сказаного не хочу я виводити ніяких внесень. Я звертаю лише увагу Екц. пана міністра загранаичних справ на сї сумні пригоди і неправности, і прошу Вас, п. міністер, вглянути в сю справу і розпорядити, що буде потрібно. *(Брава і оплески).*

Новинки.

Львів дня 4-го червня 1900.

— **Жіноча спілка промислова „Труд", товариство зареєстроване з обмеженою порукою у Львові,** зістало рішенєм ц. к. суду краєвого яко торговельного у Львові, з 12 мая 1900 до ч. ф. 612 вписане в реєстр торговельний для товариств заробкових і господарских. — З огляду на се просить предсїдателька тов. „Клюб Русинок" Вп. Патріоток і Патріотів, щоби чим скорше вписували ся в члени сего товариства, аби оно могло ще сего року увійти в житє. Один уділ виносить 20 кор., вписове 2 кор; кождий член може мати більше уділів. Гроші на уділи належить присилати поки-що на адресу: „Краєвий Союз кредитовий", стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові (ринок 10) або на адресу предсїдательки товариства „Клюб Русинок" п. Гермини Шухевичевої у Львові (ул. Собіщина).

— **Войскові музики** у Львові будуть грати в червни: дня 5 перед головною вартівнею на пл. сьв. Духа; 7 і 21 перед корпусною командою; 12 і 26 перед намістництвом; 5 в міскім огороді; 1 і 19 в стрийскім парку; 28 перед домом інвалідів. Початок о 6 год. вечером.

— **Із Скільщини** пишуть: В Славску розпочала ся будова величавої церкви з твердого матеріялу і мури цоклові вже викінчено. Пляни виготовив інжинїр п. Вас. Нагірний, що побудував уже около 80 гарних церквей. Будова церкви в Славску веде ся під его доглядом. До сеї будови причинив ся много місцевий парох о. Евст. Качмарский. Після такого самого пляну, як і церков в Славску, має почати ся будова нової мурованої церкви в Тухли (з 5 копулами) заходами о. Давидяка місцевого пароха. Будову мав переняти на себе п. Шмідт, властитель дібр. — Дня 30 м. м. в саме полудне лютила ся в Славску нечувана буря з громами і зливою і наробила богато шкоди, позносивши плодородну землю з гір. Від грому погибли два братя Стефан і Федір Головка. Вернули они з ярмарку в Сморжи і пішли були в ліс стинати дерево. Вечером найдено їх неживими. Один мав в устах кусень хліба і в руках держав хліб, другий погиб з люлькою в руках. Ратунок був безуспішний.

— **Гради.** В міру як зближав ся літо, доходять частїйше сумні вісти про гради, що нищать надії, які можна покладати на добре живо. Послїдними днями потерпіли від граду: Рудники коло Заболотова, Бертешів коло Бібрки, Могильниця і Лучківці коло Будзанова, Лясківці, Бавоpів, Мишковичі і Сушин коло Микулинець, Шельпаки коло Нового села, Заздрість і Варваринці коло Теребовлї.

— **Побив на смерть.** Дня 24-го мая побив Петро Шайда з Вишнївчика малолїтного хлопця Вінкентия Мазурка з Зашкова, що нас худобу, котра впала на обсїяне поле Шайди, так сильно палицею, що той внаслїдок тяжкого побитя голови і плечий на другий день помер. В справі сїй веде ся слїдство.

— **Самоубийство.** Дня 30 мая с. р. найдено в лїсі двірскім в Остріжци тїло висячого на дереві мужчини, в котрім розпізнано місцевого селянина Гринка Городечного. Причина самоубийства невістна. Слїдство веде ся.

— **З Острова** коло Ходорова пишуть нам: У нас що року все випадки нещаслпві як не на весні, то в осени; на переміну! Однак рідко реєструємо їх, хиба нещастя на більші розміри. А треба знати, що у нас „як біда йде, то з десять за собою веде". У нас примiром як є пожежа, то ніколи не відбуде ся при тихім воздусї, а все при бурі. От і дня 27. мая с. р. о годинї 9 вечером, коли вже нарід укладав ся до сну, а дітвора, не перечуваючи лиха, вже спала добре, вибухнув в селї огонь з невислїдженої причини та при північно західнім вітрі погуляв собі не аби як! У 27 господарів спопеліло 74 будинків з запасом збіжа і паші вартости яких 34.917 К. З того було майна у 20 господарів обезпеченого на 14.000 по части в Днїстрі по части в Товаристві кракізскім. Вогни спалилось кілька беброг, дріб, весь, а навіть щось троха гроший. Щастє, що одна молодиця житєм не переплатила; а синок еї, первенець, мусїв вже в першій хвили свого житя дивити ся на свою недолю. Ратунок був взагалі неможливий, але безперечно енерґічна акция причинилась до втихомиреня страшного елементу. Тут з повним признанем належить занотувати, що Вп. ґр. Станислав Мицельский, властитель більшої посїлости, своїм звичаєм прибув на чолї всеї двірскої служби з Боринич і Острова, з пп. Залучковским і Рибіцким на місце катастрофи з сикавкою. Присутність его заохотила і других. В слїд за ними прибула з малою сикавкою зелїзнича служба з Боринич зі своїм п. урядником, та люди з околичних сїл. До гурту тих щирих людий належить безперечно і наш громадянин Матвій Артимів, заступник будника, що вже в самім початку пожежи ратував, що лиш дало ся з горючих хат. Всїм сим Вп. добродіям від нас щире Спасибіг.

— **Огні.** Дня 27. мая с. р. згоріло 6 загород селяньских в Запитові повіта львівского. Огонь вибухнув в домі Голди Гульден в полудне з незвістної причини. Шкода виносить 4000 К. Погорільцї були обезпечені в Товаристві „Днїстер". — Дня 25 мая с. р. около 7 год. вечером вибухнув огонь в стодолї Луки Котовича в Заставю повіта равского, зни-

---

несправедливо і погано покалїчив, напав на него зі своїми невільниками і убив его. Амазіс велїв сумуючу вдовицю привести до своєї палати, призначив її там комнату побіч комнати своєї жінки Лядіке, котра так само сподівала ся, що незадовго зляже. Вдовиця Гофри привела там на сьвіт дївчатко, але сама житєм за житє заплатила. В два дни опісля мала й Лядіке дитину. — Та ось ми вже й на подвірю палати. Коли мені позволиш, то скажу прочитати тобі справоздане того, що помагав при породі, і був посередником в обманьстві. Дивним случаєм, о котрім тобі пізнїйше розкажу, дістали ся в мої руки всїлякі его записки. Тут у Вавилонї живе давний старший ерей з Геліополіс в Египті, Онуфіс, а він знає ся на всїх способах писаня [2]) свого народу. Лїкар Небенхарі очевидно не схотїв би викрити обманьство, котре его вітчині принесло би певну згубу.

— За годину буду ждати на тебе з тим чоловіком. Крезус, Небенхарі і всї Ахеменїди, що були в Египті, нехай також прийдуть. Заким возьму ся до дїла, мушу мати певність. Твого сьвідоцтва менї за мало, бо я знаю від самого Амазіса, що ти маєш причину гнївати ся на его родину.

О назначеній порі явили ся перед королем всї, котрих він казав закликати.

Давний старший ерей, Онуфіс, був то дїдусь лїт за вісїмдесять, котрого виниділа голова виглядала як би у якого трупа, лиш що з неї виглядали великі сиві очи, що сьвітили ся ясно і проявляли велику даровитість духа. Єму відняло було ноги і длятого сидів він навіть перед королем і держав в сухій руці великий звинений папірус. Одїж на нїм була біла як сніг, як пристало на ерея, але денеде було видко на нїй лати і попукані місця. Колись був він високого росту і струнким але тепер так похилив ся і скорчив ся в двоє, так подав ся від старости, недостатку та хороби, що виглядав дуже маленький, а велика его голова сидїла єму на карку як би у якого карлика.

Коло сего дивного чоловіка стояв Небенхарі і поправляв єму подушки, на котрі опирав ся плечима. Лїкар поважав в нїм не лиш старшого ерея, знаючого ся на всїх містериях, але також і дуже старого лїтами чоловіка [3]). З лївого боку коло старого стояв Фанес, коло того Крезус, Дарій і Прексаспес.

Король сидїв на тронї. Лице его було строге і понуре, коли він перериваючи мовчане присутних так відозвав ся: Онтой благородний Еллин, котрого я готов уважати за свого приятеля, розповів менї дивну річ. Амазіс з Египту мав мене обманути в поганий спосіб. Моя померша жінка мала бути донькою его попередника а не его.

Всї здивовані зачали щось шептати.

— Онтой старий чоловік прийшов тут, щоби нам доказати обманьство.

Онуфіс потакнув на то головою

— Тепер же питаю ся насамперед тебе, Прексаспесе, яко мого посла: Чи тобі віддано Нітетісу виразно яко доньку Амазіса?

— Виразно! Небенхарі що правда захвалював достойній Касандані другу близнючку, Тахоту, яко красшу я обох королївских доньок; але Амазіс настав на то, щоби вислати до Перзиї Нітетісу. Я гадав, що він віддаючи тобі свій найкрасший скарб хотїв собі тебе як найбільше приєднати та й не сватав Тахоти, бо менї здавало ся, що перша перевисшала свою сестру і повабностию і повагою. Та жечей пригадуєш собі, що він в своїм листї писав до тебе, що віддає під твою опіку свою найкрасшу найлюбійшу дитину.

— Так писав.

— А Нітетіс була певно красшою і благороднїйшою з них обох — потвердив Крезус слова посла. — Впрочім так менї здавало ся, як би египетский король і королева більше любили Тахоту.

— А вжеж! — докинув Дарій; — Амазіс одного разу при пирі сказав до Бартї: „Не заглядай за глубоко Тахотї в очи, бо хоч би ти був й богом, то я би не позволив тобі забирати еї до Перзиї". Наслїдник престола так був обурив ся на ті слова, що аж в очи впадало, і відозвав ся до короля: „Тату, не забувай на Фанеса!"

— На Фанеса?

— Так мій королю — відозвав ся на то Атинець. — Амазіс одного разу по пяному звірив ся менї зі своєю тайною. Псамтік остерігав его, щоби він другий раз не забув ся.

— Розказуй же!

— Коли я вернув з Кипру подібно до Саіс, відбував ся на дворі короля великий пир. Амазіс відзначав мене всїлякими способами та на превеликий страх своїх земляків цїлував мене за то, що я здобув для него богатий край. Чим більше пив, там ширійше оказував менї признане. Коли я наконець разом з Псамтіком відводив его до помешканя і ми переходили попри комнати его доньок, він пристанув і сказав: Тут сплять дївчата. Як би ти, Фанесе, схотїв розвести ся з своєю жінкою,

---

[2]) За короля Амазіса мали Египтияни вже всї три роди письма: сьвяте або гієроґліфи, сьвященичє або гієратичне і народне або демотичне, хоч перші проби народного письма, які дійшли аж до наших часів не старші як династия, до котрої сей король належав.

[3]) У стародавних Египтиян уважало ся сьвятим обовязком шанувати старість. То потверджують такі писателї як Геродот і Ціцеро. Та й виходить то із письм, які лишили ся по Египтианах. В папірусї Прісcе, найстарший рукописи яку маємо, знаходить ся четверта заповідь, в котрій обіцює ся довгий вік і благодать на земли тому, хто шанув старших.

щав ей і другу стодолу Франца Ляховского, Івана Роґальского, Стефана Роґальского та Мартина Вухти разом з запасами збіжа і паші. Загальна шкода в приближеню обчислена виносить 2462 К., в котрої лиш Фр. Ляховский не був обезпечений а его шкоду обчислено на 320 К. Огонь підложив мабуть Стефан Роґальский з Заставя, котрого арештовано. Слідство в сій справі веде ся. — Дня 26 мая с. р. о год. 1 в полудне вибухнув пожар в шопі Гната Горпенюка в Голосковичах повіта брідского і знищив доми та будинки 16 тамошних господарів. Шкода виносить 21.000 К. і була обезпечена. Причина огню доси незвістна.

— **Убийство.** Михайло Грицишин з Мечищева дав дня 30 мая знати до жандармерії в Бережанах, що Семко і Николай Кука убили его батька Тимка Грицишиного на дорозі межи місцевостями Раєм а Мечищевом. Командант постерунку Невечераль і жандарм Девіль пішли на місце злочину і знайшли там тіло убитого лежаче впоперек дороги з проваленою з переду і з заду головою. Три зуби були вибиті і лежали коло трупа. На яких 25 кроків від трупа під мостом була калужа крови і капелюх убитого. Коло трупа поставлено варту, доки аж не явила ся комісия судова. Злочинці по доконанім убийстві вернули до Мечищева і там ще хвалили ся тим що зробили. Омелян Мандзій з Рибник чув то. Тогди патролюючий там жандарм з Новак з Курян арештував убийників а они зізнали, що убили Грицишиного із слідуючих причин: Дня 28 с. р. вибухнув був огонь в стодолі убитого і стодола згоріла. А що то від кількох літ був вже одинайцятий раз огонь у Грицишиного, то его підозрівано, що то він підпалює отже они постановили убити его яко палія, щоби він вже більше не підпалював та щоби їх хата положена в сусідстві не стала ся жертвою огню. Позаяк в Мечищеві не було нагоди до того а Грицишин дня 30. мая пішов був до Бережан, то они, пішли за ним та підсіли на него на згаданій дорозі. Коли Грицишин вертав з міста і прийшов до того місця, де Семко і Никола були підсіли вскочив Семко і вдарив Грицишиного грабовим дручком з заду по голові Грицишиного кров облила і він побіг та сховав ся під міст, звідки оба убийники витягнули его і відтак Семко якимсь дручком а Никола рискалем доти били Грицишиного та збиткували ся над ним, аж той Богу духа віддав. Андрій Бузяк що вертав тогди з Бережан видів як Семко і Никола Кука забивали Грицишиного. Убийників, котри признали ся до вини і сказали, що прилагодили ся були до неї, відставлено до суду.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних.** З днем 1. мая с. р. змінено назву перестанку: „Мачков-Чеканіц“ на зелізници льокальній „Страконіц-Блятна-Бжезніц“, на „Чеканіц-Марков“.

Телеграми.

Відень 3 червня. Міністер війни ґенерал Кріґаммер вернув з Будапешту до Відня.

Вашинґтон 3 червня. Американьский посол доносить з Пекина, що приїзд воєнних кораблів значно поправив положене в Хині. Рух між „кулаками“ майже цілком перестав.

Льондон 5 червня. Morning Post доносить з Йоганнесбурґа, що Бури зібрані під Еляндсфонтен рушили на північний всхід по безуспішній борбі з Анґлійцями.

Льондон 4 червня. Доносять з Капштадту що 27 мая обступило 1000 Бурів відділ анґлійского войска під проводом ґен. Уорена коло міста Дуґляс. По завзятій борбі Бури мусїли уступити.

Льондон 4 червня. З Льоренцо Маркез доносять, що получене з Преторию цілком перване.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		**День**
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск в Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{13}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·13	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави руської
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11 00	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		**День**
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8 05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руської
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12 55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·24	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинеці
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано.

Бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних при ул. Красицких ч. 5

то я дав би тобі за жінку Нітетісу! Я волів би мати тебе зятем. З тою дівчиною, Фанесе, то дивна річ! Те не моя рідна дитина!... Тілько лиш дав Псамтік пяному сказати. Відтак затулив ему рукою уста і вилзвірив ся на мене, щоби я ішов собі на свою кватиру. Там я розважив собі то, що чув і зараз доглупав ся того, що тепер знаю з певного жерела. Прошу тебе, королю, прикажи тепер отсему старикови перекласти дотичні місця із записника акушера Імготепа.

Камбізес дав знак і старик став читати в голос і так дзвінко, що ніхто по тім покорченім тілї не був би того сподівав ся: Пятого дня місяця Тота[4]) закликали мене до короля. Я того сподівав ся, бо королева прийшла в злоги. При моїй помочи породила она легко і щасливо слабосильну дівчину. — Коли мамка ей відобрала, повів мене Амазіс поза занавісу, що розділяла спальню его жінки. Там лежало друге немовлятко, в котрім я пізнав новонароджену дитину жени Гофри, котра третого дня Тота померла під моїми руками. Король показав на ту сильну дитинку і сказав: „То сиротятко; але що закон каже, щоби опікувати ся опущеними сиротами[5]), то ми, Лядіке і я, постановили взяти ей за свою і виховувати як рідну доньку. Але тепер хотїли би ми затаїти перед сьвітом і дитиною, що ми так робимо. Длятого прошу тебе, щоби ти не казав о тім нікому і мовчав тихенько та пустив чутку, що Лядіке привела на сьвіт близнята. Коли так зробиш, як ми хочемо, то дістанеш ще нині 5000 обручок золота а кождого року, доки будеш жити пяту часть тої суми“. — Я поклонив ся, приказав всім присутним вийти і закликав їх відтак знову, щоби їм оповістити, що Лядіке повила ще й друге дівчатко. Правдивій дитині Амазіса дали імя Тахот а другу підсунену назвали Нітетіс.

Камбізес при сих словах схопив ся з місця і став ходити по сали великими кроками, а Онуфіс читав дальше: Шестого дня місяця Тота. Коли я нині рано положив ся, щоби трохи відпочити по трудах ночи, прийшов слуга від короля, котрий приніс мені обіцяні гроші і лист. В тім листї прошено мене постарати ся о неживу дитину, котру би можна поховати за доньку Гофри з великою парадою. З великим трудом удало ся мені роздобути то чого від мене жадано від якоїсь бідної дівчини, що злягла була у тої старої жінки, що мешкає при входї до міста померших. Она не хотїла дати неживого любятка, що їй наробило тілько гризоти і сорому, а пристала на то аж тогди, коли я їй обіцяв, що зроблю з него як найкрасшу мумію і поховано. В моїй великій скрини від ліків, котру сим разом мусїв нести мій син Небенхарі замість мого слуги Гіба, принесли ми маленького трупа до комнати жени Гофри. Дитину бідної дївчини поховають з як найбільшою парадою. Коби я міг їй сказати, яка красна судьба жде ей любятко по смерти! Небенхарі го як-раз закликали до короля.

За другим вимовленьем сего імени Камбізес пристанув і спитав: Чи наш лїкар Небенхарі той сам, про котрого згадує ся в сїм письмі?

— Небенхарі — відповів на то Фанес — есть сином того самого Імготепа, що заміняв обі дитини.

Лікаар від очий споглядав понуро в землю.

(Дальше буде).

[4]) Місяць Тот тревав від 29 серпня до 27 вересня, отже 5 Тота був після нашого численя 2 вересня.

[5]) Не лиш із книги усопших але й з богато инших письм виходить, що Єгиптиянам наказувала їх віра бути милосердними особливо супротив вдовиць і сиріт. Так н. пр. хвалить ся якийсь намістник в своїм гробі, що він ніякій слабосильній дитині (здесь що треба розуміти „сироті“) ані ніякій вдовици не вдіяв нїчого злого.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанєм і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улішшень і реформ, якими визначують ся більше менше всі проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши,„ одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їй інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусі і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництванашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзевичівної, Віктора Гомулицкого, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ігн. Мацїйовского), Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділі поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лянгого, Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта повість п. з.: **І по многих днях. — І по многих літах....**	Севера повість п. з.: **Леґенда.**

Условія передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:		В Галичині з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.	Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.	Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.	Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всі книгарні і контори письм.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).